

DUMNEZEU NE-A ÎNGĂDUIT APROPIEREA ÎN PĂRTĂȘIE

Tatăl nostru ceresc, în seara aceasta am venit în prezența Ta în Numele Domnului Isus, preaiubitul Tău Fiu, pentru că dorim să ne predăm Ție ca jertfe vii, dedicați cauzei și Evangheliei Tale din timpul din urmă, ca închinători ai singurului Dumnezeu viu și adevărat.

Îți mulțumim că astăzi ne-ai dat o Cetate de scăpare pentru timp de strâmtorare, un Turn în care să fugim și unde să fim în siguranță când furtunile bat și vânturile suflă. Acolo noi avem odihnă și siguranță în făgăduințele lui Dumnezeu, așa cum are un bebeluș în brațele mamei lui.

Îți mulțumim pentru părtășia Evangheliei, împreună cu acești oameni de afaceri care stau aici, uniți în Trupul Domnului Isus, și Te rugăm să faci ca această unitate să crească constant, până vom vedea venirea Domnului.

Te rugăm și pentru umilul Tău slujitor, fratele Oral Roberts. Când am intrat în clădirea aceasta, am văzut ce poate face credința unui om și Îți mulțumim pentru el, Tată. Te rugăm să-i binecuvântezi slujba, oriunde ar merge și orice ar face, și să-l faci să propășească în mâinile Tale.

Binecuvântează fiecare lucrător care se află aici; pe toți copiii lui Dumnezeu. Toarnă peste noi Duhul Tău cel Sfânt, corectează-ne și adu-ne într-o părtășie sfântă cu Isus Hristos, cum n-am mai avut până acum. Dă-ne aceasta, Doamne, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Pentru seara aceasta aș vrea să iau ca subiect: „**Dumnezeu ne-a îngăduit apropierea în părtășia divină!**”

Toată ziua m-am gândit că această zi este într-un fel deosebită. Nu știu, se pare că de trei ori în viață, oamenii încep să vadă lucrurile diferit de felul cum le-au văzut odată.

Aceasta a fost o zi neobișnuită, chiar și vremea a fost ciudată. Voi știți că prima mea Biblie a fost bătrâna mamă natură. Dacă vă veți lua după ea și o veți privi cum lucrează, nu veți fi niciodată prea departe de drum. Natura este aceea care m-a condus la Dumnezeu, pentru că știam că este un Dumnezeu care o supraveghează.

Când am venit jos de pe munte, am admirat frumosul lac Umbagog în care se varsă râul Androscoggin și am văzut cum se adunau măcăleandrii împreună, iar din când în când se putea auzi mugetul cerbilor. Se părea că se pregăteau de ceva. Da, venea iarna și se pregăteau pentru iernat.

Când am ajuns jos, la poale, acolo unde prietenul meu își lăsase canoea, l-am văzut stând pitit după un buștean, iar când l-am urmărit să vadă la ce se uită, am văzut că lacul era plin de rațe. În viața mea n-am văzut atât de multe rațe adunate la un loc, iar prietenul meu, Burt, m-a întrebat:

„Oare de ce s-au strâns atâtea, Billy?”

„Se pregătesc să plece spre sud”, i-am răspuns, după care am continuat: „Ai observat soarele? Înainte de a coborî după munți era roșu aprins. Ei bine, Burt, să știi că va începe furtuna.”

Acele păsări aveau în ele acel instinct special, primit de la Dumnezeu, care le îndemna să se pregătească de plecare.

„Ai observat măcăleandrii și celelalte păsări? Toate se pregătesc pentru plecare, în

timp ce căprioarele se pregătesc pentru iernat, deoarece va începe să ningă.”

Și în timp ce ne afundam vâslele în apa lacului ca să pornim la drum, lacul s-a umplut de o larmă cum numai rațele pot face. Și Burt m-a întrebat:

„Billy, despre ce crezi că vorbesc?”

„Păi, petrec un timp de părăsire înainte de a-și lua zborul”, i-am răspuns eu. Și în timp ce eu și prietenul meu indian ne îndreptam spre tabăra noastră, luna a devenit palidă, ceea ce m-a convins că vine furtuna, iar valurile au început să crească.

Gândindu-mă la toate acele lucruri, mi-am zis: „Sunt sigur că odată, înainte de a ne lua zborul, ne vom aduna cu toții pe un singur pământ și vom avea un timp minunat de părăsire.”

Anii au trecut. În timpul acela eram păstor în Biserica Baptistă locală din Jeffersonville, dar după ani și ani am intrat în această mare părăsire a Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline, și am observat cum ei își cheltuiau banii și mergeau dintr-un loc în altul, de-a lungul națiunilor ca să se întâlnească unii cu alții, iar când se întâlneau între ei nu mai era nici o deosebire. Ei nu spuneau: „Noi aparținem la cutare sau la cutare adunare,” și aveau toate lucrurile în comun. Deci, la asta m-am gândit noaptea trecută, la părăsire, la strângerea laolaltă înainte de a pleca în zbor.

Eu am urmărit cu atenție această mare mișcare pentecostală și nu găseam nimic de osândit la ei. Dacă se întâlneau în holul hotelului se îmbrățișau, fără să țină seama că unii erau renumiți, iar ceilalți nu, Îl lăudau pe Domnul, plângeau și strigau de parcă așa era normal. Văzându-i, mă gândeam: „Să știi că aici este ceva adevărat! Ei au Ceva.” Se părea că este o mare părăsire, de aceea mă întrebam: „Oare ce putea cauza lucrul acesta și de ce nu puteau face toți la fel? De ce nu se

pot simți la fel și ceilalți oameni?”

Eu cred că am putea, deoarece în viața omului este ceva care dorește lucrul acesta; este ceva care tânjește.

Astăzi, mi-au trebuit două ore să ajung din Louisville până aici, deoarece s-au amânat câteva zboruri. Poate a fost mâna lui Dumnezeu acolo.

Când am urcat în avion, o doamnă s-a așezat lângă mine zicând:

„Vă supărați dacă mă așez aici?”

„O, nu!”, i-am răspuns.

În avion s-a servit o gustare, așa că înainte de a mânca, m-am rugat... Atunci femeia m-a întrebat:

„Ești predicator?”

„Da, doamnă”.

„Și eu sunt credincioasă”, a zis ea, după care mi-a spus numele denominației ei.

Am observat că ni s-a dat și un pachet mic cu țigări și am fost atent să văd ce face ea. După ce și-a terminat gustarea, femeia și-a desfăcut pachetul de țigări, a scos o țigară, și-a pus-o între buze, iar după ce a aprins-o, a spus:

„Nu te superi că fumez, nu-i așa?”

„Nu te superi dacă îți spun că mă supăr, nu-i așa?” am răspuns eu.

„Păi, de ce?”

„Nu pot înțelege cum o doamnă drăguță, cu personalitatea ta, poate face un astfel de lucru.”

„Am o satisfacție,” a spus ea.

„O, aceasta este numai o substituție a satisfacției, dar dacă vei lua ceea ce-ți spun și îți vei preda viața pe deplin lui Dumnezeu... Vezi, tu încerci să umpli cu țigările acel Ceva din inima ta, dar ele îți dau o satisfacție falsă care în curând îți va produce cancer sau altceva și ești gata. Dumnezeu l-a făcut pe om să înseteze după El, dar dacă omul nu-L acceptă, diavolul îi oferă o concepție falsă despre plăcere și încearcă să-i ofere satisfacție prin lucrurile lumii.”

Femeia a tras de vreo două ori din țigară, apoi a zis:

„Am douăzeci și doi de ani, iar logodnicul meu are treizeci și doi. Noi am fost peste ocean trei luni, iar el m-a implorat să nu mai fumez, și să știi că acum fumez pentru prima dată, dar am făcut-o de nervi că am pierdut avionul. Domnule, vreau să promit chiar acum că...”, apoi și-a stins țigara. Lui Dumnezeu Îi place părtășia cu creaturile Sale.

În Biblie ni se spune că în vremea când omul era în grădina Eden și umbla în neprihănirea lui Dumnezeu, El a coborât în răcoarea serii în grădină ca să aibă părtășie cu copiii Lui. Dar într-o zi, în prezența lui Dumnezeu a venit un glas care a

spus: „Copiii Tăi pe care-i iubești, au greșit, au păcătuit făcând ceea ce este rău!” Și știți ceva? Dumnezeu nu a ales un înger sau un heruvim să meargă jos să vadă dacă este adevărat sau nu, ci a strigat El Însuși: „*Adame, unde ești?*” Vedeți? Dumnezeu Însuși a strigat după copilul Său pierdut, iar când l-a găsit, Adam era ascuns după niște frunze de smochin cusute împreună. Ce l-a întrebat? „*Cine ți-a spus că ești gol?*” Și omul n-a mai putut ieși afară să aibă părtășie cu Dumnezeu.

Dumnezeu este Dragoste și dragostea cere o părtășie, ca în cazul unui cuplu tânăr. Când un băiat întâlnește o fată care-i place, crede că este cea mai frumoasă, iar ea crede că a găsit bărbatul vieții ei și amândoi doresc să aibă părtășie, o părtășie adevărată. Dar înainte de-a avea această părtășie, acolo trebuie să fie o înțelegere. Înainte de-a avea loc nunta, trebuie să aibă loc o înțelegere pentru această părtășie. Și ea se bazează pe sinceritatea fiecăruia dintre parteneri, apoi are loc sfânta căsătorie și intră într-o părtășie pe viață. Dar vedeți, înainte de-a intra în această părtășie trebuie să existe o înțelegere.

Când părtășia dintre om și Dumnezeu a fost ruptă, a trebuit să fie un fel de înțelegere pentru ca părtășia pierdută să poată fi reluată. Și Dumnezeu a avut un Plan: părtășia Lui cu omul putea fi redată prin sângele unei victime nevinovate.

S-au încercat mulți înlocuitori. A încercat Adam și am încercat și noi, însă nimic nu poate aduce înapoi părtășia omului cu Făcătorul lui, decât Sângele Fiului Său, Isus Hristos. Singurul care are această însușire este Sângele.

O victimă nevinovată a murit pentru o persoană vinovată. Aceasta a fost singura cale prin care omul a putut fi adus înapoi la părtășia cu Dumnezeu.

Astfel, Adam a putut sta în prezența lui Dumnezeu și să l se închine din nou, fiind acoperit de acest sânge. O, îmi place aceasta! Este ceva când vorbim despre Sânge. Sângele are viața. Dacă sângele nu ar fi fost vărsat, nu exista iertare de păcate.

Puteți avea orice lucru din lume pe care-l doriți, orice obiect pe care-l venerați și orice crez după care să trăiți, pentru că în părtășie cu Dumnezeu nu veți putea fi decât atunci când ați intrat sub Sânge. Aceasta este Calea sfântă rânduită de Dumnezeu, prin care ființa umană poate avea părtășie cu El prin Sângele Fiului Său, Domnul Isus Hristos. Acesta era Planul lui Dumnezeu.

În Vechiul Testament, în călătoria Israelului spre țara făgăduită, Dumnezeu a făcut o pregătire prin sânge. Aș vrea să ne gândim acum la capitolul 19 din Numeri.

„Domnul a vorbit lui Moise și lui Aaron și a zis:

„...Vorbește copiilor lui Israel să-ți aducă o vacă roșie...” (v. 1-2).

De multe ori „roșu” este considerată o culoare rea, care semnifică pericolul, dar înseamnă și „legământul”:

„...să-ți aducă o vacă roșie, fără nici o pată, fără vreun cusur trupesc și care să nu fi fost pusă la jug.” Desigur, ea îl simboliza pe Hristos.

Această vacă trebuia să nu fi fost pusă niciodată la jug. Așa trebuie să fie și biserica astăzi. Când a venit Hristos, El nu a fost pus la jugul lumii, iar Biserica ce se închină astăzi lui Dumnezeu este înjugată cu Hristos sub Sânge.

Dacă citim în continuare, aflăm că această vacă urma să fie junghiată seara, în prezența întregii biserici. Preotul Eleazar trebuia *„să ia cu degetul din sângele vacii, și să stropească de șapte ori înaintea cortului întâlnirii,”* sau să facă șapte dungi pe ușa cortului întâlnirii.

Apoi vaca urma să fie arsă, iar preotul trebuia să arunce în mijlocul flăcărilor care o

mistuiiau, lemn de cedru, isop, cârmâz și purpură. Purpura în Scriptură era lâna luată jos de pe spatele unui berbec care a fost junghiat și care îl simboliza pe Mielul care a fost junghiat înainte de întemeierea lumii. Era amestecată cu celelalte lucruri, deoarece acestea reprezentau apa de ispășire care urma să curețe închinătorul necurat, ca să poată păși în prezența lui Dumnezeu.

Ce încercăm să facem noi acum? Să aflăm care este modul autentic de părtășie cu Dumnezeu.

Oamenii au încercat tot alte căi, cum ar fi educația, organizarea, etc. dar există un singur plan divin, iar acesta este Sângele.

Acum observați. Această lână roșie reprezintă berbeculele pe care I-a jertfit Abel, în afara grădinii Eden, pentru păcatele lui. El a luat în mână capul lui mic, i l-a dat pe spate și apoi i-a tăiat gâtul cu o bucată de piatră (presupun că în zilele acelea nu aveau cuțite), astfel încât sângele a gâlgâit afară, scurgându-se pe lâna lui.

Acest miel îl simboliza pe Fiul lui Dumnezeu care patru mii de ani mai târziu a atârnat pe cruce și murea plin de sânge, strigând: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*” (Matei 27.46). Acea a fost purpura pusă în apele de ispășire.

Și lemnul de cedru este roșu, iar roșu privit prin roșu dă alb. Dacă privești la roșu prin roșu, se vede alb. Acesta este un simbol care arată că atunci când Dumnezeu privește prin Sângele roșu al Fiului Său, Domnul Isus Hristos, la păcatele noastre roșii ca purpura, ele devin albe ca zăpada.

„Spală-mă în Sânge și voi fi alb ca zăpada.” Mie îmi place mult vechiul cântec:

O, scump șuvoi

Ce mă face alb ca zăpada.

Nu cunosc altul

Decât Sângele lui Isus.

Acesta este Izvorul umplut cu Sânge

Tras din venele lui Emanuel,

În care orice păcătos se scufundă,

Are păcatele șterse.

Apoi am căutat să văd ce este **isopul** și am găsit că **este o plantă obișnuită în Egipt și în Palestina și are o floare mică și albă.**

Isopul a fost folosit întotdeauna pentru stropirea cu sânge. În timpul Paștilor, Moise a poruncit să se ia isop, să-l înmoaie în sânge și să-l aplice pe ușiorii ușii.

Fiindcă isopul este o plantă obișnuită, în aceste ape de despărțire reprezintă credința obișnuită, și arată că credinciosul nu trebuie să aibă nu știu ce educație înaltă sau ceva teologie, ci are nevoie de credința simplă și obișnuită, ca isopul care se găsea pretutindeni.

Toate acestea erau amestecate și aruncate în foc, iar cel care făcea acest lucru era necurat până seara. Abia după aceea putea intra în părtășie.

Să nu uitați că **Dumnezeu nu a avut și nu va avea nici un loc de întâlnire cu omul decât sub Sânge**. Voi vă puteți apropia numai când ajungeți în acel loc, **deoarece nu există părtășie fără Sânge**. Când Dumnezeu privește la om prin Sânge, îl vede alb, dar în afara Sângelui el este un păcătos. Înseamnă că voi nu vă puteți curăța singuri; nu există nimic care să vă poată face mai buni. Este exact ca în cazul leopardului care lingându-se pe blană nu-și poate curăța petele, ci le face doar mai strălucitoare.

Astfel, păreri voastre conform cărora sunteți la fel de buni ca ceilalți nu valorează nimic până când nu veniți sub Sângele Domnului Isus Hristos. Așa este. Acesta este singurul loc de întâlnire al omului cu Dumnezeu.

Când israeliții mergeau la locul de închinare, intrau în curtea dinafară.

În Noul Testament apa de curățire în care suntem spălați este apa Cuvântului. Deci apa de curățire este Cuvântul lui Dumnezeu, iar credința vine în urma auzirii.

Acum, păcătosul care intra în curte era stropit cu această apă de curățire.

Ce se întâmplă cu păcătosul care vine și ascultă Evanghelia? Începe să realizeze că este osândit pentru că este un păcătos și își dă seama că în această apă de curățire se află purpura. Cineva, un Înlocuitor nevinovat, a murit pentru ca el să poată intra din nou în părtășie cu Dumnezeu și prin auzirea Cuvântului înțelege că se află în afara drumului.

Dați-mi voie să vă spun ceva: Evanghelia predicată în puterea Sângelui este cea mai mare putere pe care a cunoscut-o omenirea vreodată.

Națiunile de astăzi tânjesc după putere.

Cu câteva zile în urmă am citit cum se lăudau oamenii de știință că au descoperit un combustibil cu care, în anumite condiții, au reușit să ridice două picioare ale Sfînxului. Am citit lucrul acesta într-un ziar, în timp ce mă aflam în avion. După ce am citit acel articol, am pus ziarul deoparte și mi-am zis: „Da, dar slăvit să fie Domnul pentru că eu știu ceva mult mai puternic decât aceasta: două picături din Sângele lui Isus Hristos care ridică păcătosul pierdut; ridică prostituata de pe stradă și face din ea o sfîntă; îl ridică pe bețiv din baruri și face din el un sfînt al lui Dumnezeu, un predicator al Evangheliei. Aceasta este puterea unei picături de Sânge al Domnului Isus. Amin. Aceasta este puterea de care ar trebui să știe lumea.

Dumnezeu a dat o cale, iar când un păcătos, vreun om necurat dorea părăsirea cu Dumnezeu, primul lucru pe care îl avea de făcut era să vină să fie stropit cu apa de curățire.

Ce înseamnă aceasta? Că omul care vrea să devină credincios, vine la biserică și ascultă Evanghelia, pentru că Hristos a murit pentru păcătoși.

Roșul, purpura și apoi isopul, această apă de curățire este aplicată cu o credință obișnuită, simplă, încât chiar și un copil de doi ani o poate folosi. Credeți numai în Domnul Isus Hristos.

Poate cineva întreabă: „Ce pot face ca să fiu mântuit?” iar tu îi spui: „Nu mai minți, nu mai fura, nu mai fuma, nu mai bea...”

Da, eu cred că ar trebui făcute și lucrurile acestea, dar nu acesta este răspunsul la întrebarea pusă. Tu îi spui ce să nu facă, dar el te întreabă ce trebuie să facă.

Pavel nu i-a spus temnicerului: „Scoate-ți sabia și fă asta și cealaltă!” ci i-a răspuns simplu: „*Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta.*” (Fapte 16.31).

„Frate Branham, cum pot avea credință?”

Tot atât de simplu cum se aplica sângele cu isop. Crede pentru tine! Crede că Isus a murit pentru păcatele tale! Crede că El a fost Nevinovatul care a murit în locul păcătosului de tine. La fel se aplică și vindecarea divină: îți trebuie o credință simplă; să-L crezi pe Cuvânt.

Oh, dar cum încearcă unii s-o complice! Cum încearcă să facă din ea ceva de neatins!

Din cauza aceasta a izbucnit marea trezire în Anglia. Biserica anglicană a complicat atât de mult totul, încât numai cei educați înțelegeau, iar când biserica ajunge în starea aceasta, Dumnezeu trimite întotdeauna o trezire plină de simplitate, rupând în bucăți celelalte lucruri. Așa este. Ceea ce ne trebuie nouă astăzi este simplitatea. Aceasta este ceea ce-i lipsește națiunii noastre: credința simplă în Hristos; să se predea Domnului Isus cu toată inima, cu tot sufletul și cu tot ce au. Este atât de simplu! Nu trebuie să învățați nimic, ci doar să credeți că Isus a murit pentru ca voi să primiți binecuvântarea. Apoi, în timp ce puneți mâna pe isop și aplicați sângele, intervine credința simplă. În inima fiecărui bărbat și a fiecărei femei care face lucrul acesta se întâmplă ceva. Amin.

Acum mă simt bine. Da, domnilor, mă simt bine deoarece știu că acesta este Adevărul, iar dacă m-a salvat pe mine, va salva pe oricine.

Cu câțva timp în urmă am citit într-o carte despre o anumită doamnă Maccabee din Oklahoma, care mergea pe străzi mânănd o căruță cu cai, în timp ce își ținea țigara în colțul gurii.

Nu demult s-au adunat împreună mai multe religii, fiecare expunându-și învățătura și arătând cât de mare era religia lor. Preotul mahomedan a arătat ce mare este religia lor, budiștii au spus ce mare este religia lor, iar un predicator, nu-mi

amintesc acum numele lui, reprezenta religia creștină. Când a ajuns pe platformă, el a povestit despre femeia aceasta decăzută care era atât de imorală încât nimeni nu voia să se apropie de ea, și a spus:

„Domnilor reprezentanți ai religiilor acestei lumi, religia voastră poate produce ceva care să curețe mâinile acestei ființe degradate?”

Toți stăteau nemișcați și nu spuneau nimic. Atunci el a sărit brusc în sus, și-a lovit călcâiele și a strigat: „Sângele lui Isus Hristos poate curăța nu numai mâinile ei, ci îi poate face și inima curată ca un crin!”

Da, Sângele lui Isus Hristos înlătură păcatul, ne curăță de toată nelegiuirea și face din noi făpturi noi în Hristos Isus. Nimic altceva nu poate face aceasta, nici crezurile, nici obiceiurile și nici altceva. S-a încercat, însă este nevoie de Sânge.

Acesta este singurul loc pentru părtășia divină: sub Sânge. Este singurul remediu pe care Îl recunoaște Dumnezeu. El este infinit, de aceea tot ceea ce spune prima dată rămâne pe tot parcursul întregului Său Plan.

Acum, când ei vor veni în adunare și își vor da seama că sunt greșiți, vor aplica Sângele prin credință. Da, vor crede și Îl vor primi prin credință, iar apa Cuvântului îi va curăța și îi va înnoi. Dar aici apare o problemă, pentru că unii oameni spun: „Tot ce trebuie să fac este să cred.”

Acum fiți atenți! Omul care era atins de apa de curățire nu putea intra încă în „Sfânta sfintelor”, nu putea intra încă în adunare. El accepta și credea că Sângele este pentru el, apoi era stropit cu apa de curățire, dar primul lucru pe care-l întâlnea în timp ce se îndrepta spre locul de părtășie, era ușa cortului întâlnirii cu cele șapte dungii de sânge, pentru cele șapte epoci ale Bisericii: Dumnezeu în toate epocile.

Nimic altceva decât Sângele. Omul trebuia să știe că înaintea lui a pășit o jertfă, iar ca să poată intra în cortul întâlnirii trebuia să recunoască sângele. Și când intra sub acest sânge, intra în cortul întâlnirii în prezența Slavei lui Dumnezeu, iar atunci se afla în deplină părtășie, închinându-se sub Sânge.

Ce tablou frumos pentru biserica primară care la rusalii a intrat în deplină părtășie sub Sângele lui Hristos.

Este exact ca în cazul perechii pe care v-am dat-o ca exemplu mai devreme. Căsătoria nu înseamnă că asta a fost tot, aceasta este numai o ceremonie. Predicatorul a spus doar: „Vă declar soț și soție!” dar încă nu este gata. Ce face mirele? O duce la el, în casa pe care a pregătit-o pentru ea.

Am să vă spun ceva deși s-ar putea ca unii să nu fiți de acord cu mine, dar omul trăiește într-o casă cu trei camere. Poate aveți mai multe camere, dar nu locuiți decât în trei, adică în bucătărie, camera de zi și dormitor.

În trup voi trăiți tot în trei încăperi: în trup, suflet și duh, iar Dumnezeu a locuit tot într-o casă cu trei încăperi: Tată, Fiu și Duh Sfânt. Totul este în „trei”, formând un triunghi.

Dacă luați o prismă triunghiulară și puneți lumina peste ea, ei bine, în punctul în care se unesc cele trei puncte se formează șapte culori diferite. Șapte culori formează un curcubeu, iar curcubeul este semnul legământului. Apoi în continuare vedem că Dumnezeu a făcut un legământ prin aceste trei lucruri: isop, purpură și așa mai departe, iar lumina a strălucit peste el.

Acum, când tânăra mireasă este dusă, oh, cum o iubește el!, în noul cămin ei nu sunt încă în părtășie deplină.

Pentru ce este **bucătăria**? Acolo este locul unde mâncați. Ea este ca și curtea dinăuntru, ca biserica; este locul unde mâncați. Voi veniți, stați pe scaune și ascultați Cuvântul, iar primul lucru pe care-l faceți este să-L acceptați pe Hristos ca Mântuitor personal. Apoi vă bucurați de Cuvânt și vă place. Înainte obișnuiați să vă ridicați și să plecați dacă predicatorul spunea ceva ce nu vă plăcea, dar după ce L-ați acceptat pe Hristos, ați fost separați. Apele de curățire ale Cuvântului v-au despărțit de gândirea necurată.

Apoi urmează **camera de zi**. Acolo este locul unde îți duci mireasa. Ea își dă jos voalul, iar tu te apropii, o îmbrățișezi și vorbești cu ea.

Tot așa se intră și în părtășia cu Domnul Isus. Mai întâi sunteți separați de păcatele voastre, apoi îmbrățișați Evanghelia Domnului, îmbrățișați Cuvântul scris. Îl credeți din toată inima și spuneți: „Dumnezeule, sunt gata să primesc tot ce ai hotărât pentru viața mea!”

Aceasta se petrece în camera de zi. Poate cineva spune: „Păi, nu-i de-ajuns?” Nu, domnule.

Următoarea cameră este **dormitorul**. Când te îndrepți spre dormitor, intri în relație, ai părtășie deplină. Oricine știe că nu poți avea părtășie deplină dacă nu intri în relație.

Acum ascultați! Așa este și cu biserica de astăzi. Necazul este că avem prea mulți care se rușinează să intre în relație deplină cu Dumnezeu, în noua viață și în noua naștere. Și dacă suntem Mireasa lui Hristos, atunci de ce nu putem intra în relație, căci atunci toată rușinea și ezitarea ne va părăsi? O, iar dacă suntem în relație, dacă suntem născuți din nou, nu ne-ar interesa nimic. Dacă ni s-ar spune că președintele Statelor Unite este pe stradă, ați continua să strigați: „Aleluia! Lăudat să fie Domnul! Aleluia!” și nu v-ar păsa de nimic pentru că ați intrat într-o relație. Tu ești născut din nou, ești o făptură nouă. Tu ești în slavă cu Dumnezeu, în părtășie cu El.

Fraților, ceea ce ne trebuie nouă este să murim față de tot, să avem o închinare sub sânge, o închinare într-o relație deplină.

Cum ar fi dacă micuța mireasă ar spune: „Stai puțin, eu nu cred că mariajul constă în asemenea lucruri!”? Ea nu ar mai ajunge niciodată într-o părtășie deplină cu soțul ei. Ea nu poate intra în părtășie cu el până nu are mai întâi o relație.

Asta-i problema cu biserica de astăzi care spune: „Eu nu cred în religia care te face să strigi! Nu pot crede așa ceva!” Nu-i de mirare că nu ați intrat încă! Intrați și stați sub slava lui Dumnezeu, acolo unde puterea Duhului Sfânt cade peste voi și atunci veți ști că s-a întâmplat ceva, că ați trecut de la moarte la viață și ați devenit făpturi noi.

Cred că Charles Finney, sau poate este altcineva, predica undeva, iar acolo erau două femei care se rugau pentru el ca să primească Duhul Sfânt, dar el le-a spus că are Duhul Sfânt. Câteva zile mai târziu, a ieșit din biroul lui și s-a dus în spate să se roage. A îngenuncheat lângă un copac bătrân, iar în timp ce se ruga, a auzit cum s-a rupt un băț. Crezând că vine cineva, a sărit în picioare și a privit în jur, apoi s-a gândit că poate este cineva care stă și se uită la el cum se roagă. A îngenuncheat din nou și a spus: „Dacă aș vorbi cu șeful meu în birou, mi-ar place ca lumea să mă vadă că stau de vorbă cu el, dar aici mă rușinez să mă vadă cineva că stau de vorbă cu Domnul meu.”

Și spunând aceasta, a aruncat de pe el mantia răutății, a invidiei și a certurilor, a căzut cu fața la pământ și a plâns înaintea lui Dumnezeu până când a fost umplut cu Duhul Sfânt. Atunci s-a întâmplat ceva ce a făcut ca toată scrobeala să iasă din el, deoarece a intrat în slavă, în relație cu Dumnezeu și în părtășie divină.

Aceasta am găsit la aceste convenții: locuri în care bărbații și femeile nu se rușinează de Evanghelie, și sunt gata să depună mărturie, să cânte și să strige. De câteva ori i-am auzit chiar și cântând în limbi.

O, nu lăsați să treacă pe lângă voi lucrul acesta, și nu vă rușinați să intrați în relație cu Hristos, ci lăsați-L să locuiască în voi, Dumnezeu în om, făcându-Se cunoscut oamenilor prin Duhul Sfânt, într-o preoție sfântă, un popor sfânt, un popor deosebit, ciudat, diferit de lume, sfințit prin sânge și pus deoparte față de lucrurile lumii. Amin.

Acesta este un fel aspru și vechi de predicare, dar salvează omul din păcat. Îl curăță și-l face o făptură nouă în Hristos Isus; îl albește și îndepărtează toată rușinea și ezitarea de la el.

Odată am văzut o femeie foarte rușinoasă. Când a venit omul de la asigurări la ușa ei, femeia și-a întors fața într-o parte. Lăsați-o însă să vină jos la altar în slava „Shekinah” a lui Dumnezeu și ea va depune o asemenea mărturie încât se vor zgudui și țiglele de pe acoperișurile caselor. Sigur. De ce? Ea este în Prezența lui Dumnezeu, s-a întâlnit cu Ceva real. Viața ei a fost înnoită și nu mai este trasă jos de lume pentru că se află în părtășie divină cu Hristos. Este o singură cale de a intra în slava „Shekinah”: prin Sânge.

În Vechiul Testament, marele preot intra acolo o dată pe an și atunci purta sângele înaintea lui. El era uns. O, îmi place să studiez cum era uns cu untdelemn!

Cred că David a spus: *„Iată, ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună!*

Este ca untdelemnul de preț care, turnat pe capul lui, se pogoară pe barbă, pe barba lui Aaron, se pogoară pe marginea veșmintelor lui.” (Psalmul 133.1-2).

Uleiul face ca lucrurile să meargă repede, ușor. Voi știți că atunci când omul ajunge să fie cu adevărat uns și e pregătit pentru Dumnezeu, devine flexibil. Dar când nu este pregătit, dă înapoi și este țeapăn.

Mie îmi pare rău pentru catâri. Ei sunt cele mai mute ființe. Poți să-l fluieri, poți să-l strigi, căci el va sta și te va privi cu urechile mari ciulite. Catârul nu știe ce este blândețea, ca și calul. Și încă ceva: el nu știe de unde vine. Să nu spuneți că a fost creat de Dumnezeu, căci nu este adevărat. Nu puneți pe seama lui Dumnezeu lucrul acesta, pentru că omul l-a făcut. El a încrucișat iapa cu măgarul. Dumnezeu nu ar face o asemenea creatură. Nu, nu!

Mie îmi place un cal frumos de rasă. El este cu adevărat frumos și știe cine sunt părinții lui. Știe exact de unde vine, dar catârul nu știe nici cine este tatăl lui, nici cine este mama lui și nu se mai poate reproduce. El este distrus pentru tot restul vieții.

Aceasta mă face să mă gândesc la o mulțime de oameni care spun că sunt creștini, vorbesc despre sângele lui Isus și stau cu urechile ciulite, dar nu știu nici măcar ce înseamnă o chemare. Așa este. Ei nici nu știu cine este Tatăl sau mama lor.

Dar când un suflet ajunge în adevărata părtășie divină și este botezat cu Duhul Sfânt, știe cine este Tatăl lui. Știe de unde vine și pe ce stă; știe că sângele Lui l-a curățit și că Duhul Sfânt care l-a născut i-a dat o viață nouă.

Necazul este că astăzi avem prea multă religie.

Deci, marele preot mergea în Locul Preasfânt, o dată pe an, cu sângele înaintea lui și se închina în slava Shekinah uns peste tot. Oh, îmi place aceasta! El mergea acolo uns. Biblia spune că marele preot avea pe veșmânt o rodie și un clopoțel, o rodie și un clopoțel, de jur împrejur și trebuia să pășească în așa fel în timp ce ducea sângele înaintea lui, încât clopoțelii să sune: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul!”

Ce tablou minunat al Bisericii de astăzi.

Știți de ce au fost făcuți acei clopoței? Pentru ca oamenii de afară să știe dacă preotul mai era în viață sau nu, după zgomotul făcut de ei.

Și acum am să vă spun ceva, fraților! Biserica noastră moartă nu mai face nici un zgomot. Așa este.

Când Isus a intrat în Ierusalim, oamenii aceia simpli au rupt frunze de palmier și au început să cânte: *„Osana! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!...”* (Matei 21.9).

Unii din acei farisei au spus: „O, asta îmi dă fiori pe spate! Acesta este un sacrilegiu! Ar trebui făcuți să tacă!” Dar Isus le-a zis: *„Dacă ei vor tăcea, vor striga pietrele acestea.”*

Vedeți, când Hristos intră înăuntru trebuie să se întâmple ceva.

.....

Dar El a dus Sângele la tronul de îndurare.

În vechime, numai marele preot putea intra în locul preasfânt și aceasta o dată pe an, dar când a murit Isus, perdeaua din Templu s-a rupt în două și s-a făcut un nou Legământ, iar acum, nu numai marele preot ci oricine dorește poate intra în slava Shekinah a lui Dumnezeu, prin botezul cu Duhul Sfânt, într-o adevărată părtășie a cincizecimii, în puterea lui Dumnezeu, în locul unde suntem curățați de toată nelegiuirea și suntem făcuți făpturi noi în Hristos Isus. Duhul Sfânt vine peste noi și îndepărtează toată reținerea și rușinea noastră și ne duce în părtășie cu Dumnezeu. Nu este aceasta Biserica Mireasă? Nu ar trebui ca Biserica să nască fii și fiice care să strige: „AVA”, adică „TATĂ”?

Atunci care-i problema? Nu-i de mirare că nu mai năștem, căci dacă ne îndepărtăm de slava Shekinah și nu știm cine este Tatăl nostru și mama noastră, devenim „nepoți penticostali”, așa cum i-a numit David duPlessis, iar DUMNEZEU NU ARE NEPOȚI. Nu, domnule, El are numai fii și fiice.

Nu, domnule, El are numai fii și fiice.

Și spun din nou așa cum am mai spus. Metodistii au fost bine la timpul lor, ei s-au născut ca fii ai lui Dumnezeu, dar apoi și-au dus copiii la biserică și au spus: „Pentru că sunt metodist și copilul meu va fi tot metodist!” Dar aceștia nu sunt fii, ci nepoți. Înțelegeți? Însă Dumnezeu nu are nepoți. Orice bărbat, femeie, băiat sau fată trebuie să trăiască experiența intrării în sfânta sfintelor, fiind născuți din nou.

Este trist că și biserica penticostală a luat aceeași direcție ca metodistii. Urmarea? Ne-am ales cu nepoți penticostali. Dar să vă spun ceva: Dumnezeu nu are așa ceva! Biserica are, dar Dumnezeu, nu! Orice om care vine la Dumnezeu trebuie să intre prin Sânge. Orice băiat și orice fată trebuie să recunoască faptul că ceva a trebuit să moară pentru ca ei să poată intra în acea slavă Shekinah, să fie curățiți de viața lor păcătoasă și să devină făpturi noi în Hristos Isus. Amin.

Cartea lui Iov este cea mai veche carte din Biblie. Acest bărbat a trăit înainte ca Moise să scrie cartea Genezei. Cred că vă amintiți de necazurile și încercările prin care a trecut Iov și de prietenii care s-au ridicat împotriva lui și l-au acuzat. Cu toate acestea, el a rămas neclintit pe făgăduința lui Dumnezeu; a rămas în părtășie, iar în ceasul încercării a strigat: *„Știu că Răscumpărătorul meu este viu...”* (Iov 19.25).

Când era în suferință, chiar și soția i-a spus: „Iov, blestemă-L pe Dumnezeu și mori!” dar el era sub sânge, Iov adusese jertfa, împlinise cerința lui Dumnezeu și știa că este neprihănit. El trebuia să fie sub sânge ca să aibă părtășie divină cu Dumnezeu. Astfel, chiar și în ceasul cel mai greu al încercării el a strigat: *„Chiar dacă mă va omorî, tot mă voi încrede în El!”* Amin.

Ceea ce-i trebuie bisericii de astăzi este o astfel de părtășie sub Sângele Domnului Isus Hristos, așa încât nici chiar moartea să nu o mai întunece.

Am stat lângă patul multor sfinți și i-am văzut murind în timp ce dădeau mâna lor rece cu mine. I-am văzut murind în timp ce îl laudau pe Dumnezeu pentru că aveau părtășie cu El și știau pe ce stau.

Să nu încercați cumva să ajungeți la Dumnezeu altfel decât prin părtășie cu El sub Sânge, căci aceasta este singura cale! Este singura cale recunoscută de El!

Mai întâi trebuie să fiți spălați de apa Cuvântului, apoi urmează curățirea prin Sânge. Și abia după aceea intrați în părtășie, în slava Shekinah și știți pe ce stați!

Daniel era încă unul care a hotărât în inima lui că nu se va pângări cu carnea împăratului din Babilon. El a rămas în părtășie cu supranaturalul chiar și în prezența leilor care erau gata să-l sfâșie, iar Dumnezeu a trimis un înger care a stat alături de el și a închis gurile acelor animale. Daniel avea părtășie cu Dumnezeu deoarece era sub sânge.

În felul acesta s-a menținut pe poziție.

Cei trei tineri se aflau în mijlocul cuptorului încins și orice le-ar fi făcut, nu au putut fi scoși din părtășia cu El. Ei nu au putut să-i supună la îndeajuns de multe încercări încât să-i determine să-L nege.

Un om care a ajuns sub Sângele lui Isus Hristos și a fost umplut cu Duhul Sfânt nu mai poate fi smuls din părtășie nici chiar de toți dracii din iad. El știe pe ce stă.

Știu că mă credeți nebun, dar dacă v-ați simți așa cum mă simt eu, ați sări sus de pe scaune și ați face la fel.

Aș vrea să țineți minte un lucru, fraților!

Un copil care nu țipă la naștere sau nu scâncește, este mort.

Aceasta este problema cu prea multe dintre bisericile de astăzi: prea mulți oameni care se numesc creștini, sunt născuți morți. Asta nu-i bine.

Dar știți ce face doctorul când vede că copilul nu scâncește? Îl întoarce cu capul în jos și îl lovește de câteva ori cu palma iar atunci copilul țipă.

Aceasta îi trebuie și bisericii de astăzi: încă un botez cu Duhul Sfânt de modă veche, care s-o scuture până când zboară din ea toată lumea și se întoarce la adevăratele binecuvântări de la rusalii. Un predicator adevărat se va ridica, va lua Scriptura și va bate cu ea așa cum se bate aurul.

Ați văzut cum se bate aurul? Și pe o parte și pe alta până când cade toată zgura. Și când este gata de bătut? Când aurarul își vede chipul în el.

Aceasta face și Duhul Sfânt prin Cuvânt. Bate afară toată lumea din biserică până când Isus Hristos se reflectă în mădularele ei. Atunci Dumnezeu poate să-și reflecte puterea așa cum s-a întâmplat în ziua de Rusalii când L-a trimis jos pe Duhul Sfânt și i-a făcut pe credincioșii adevărați să se comporte ca și cum s-ar fi îmbătat de vin nou. Când i-au văzut oamenii, au spus: „*Sunt plini de must!*”, dar Petru s-a ridicat și le-a zis: „... *aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel:*

În zilele de pe urmă, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și

fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri!

Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna în zilele acelea din Duhul Meu, și vor proroci.

Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum;

Soarele se va preface în întuneric, și luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită.

Atunci oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.” (Fapte 2.16-21).

Ceea ce-i trebuie bisericii de astăzi este o bătaie a Evangheliei, ca să iasă din încurcătura în care se află și să se întoarcă sub părtășia Sângelui în slava Shekinah, într-o experiență de rusalii așa cum a avut cu mulți ani în urmă, așa cum au făcut în zilele lui John Wesley, în zilele lui Calvin și ale lui Knox, așa cum s-a întâmplat la Rusalii. Ceea ce ne trebuie nouă astăzi este o părtășie cu Dumnezeu, astfel încât să devenim făpturi noi și să primim Viața Sa.

Dacă un om va face așa, dintr-un laș bătrân va fi schimbat într-un luptător viteaz care va merge afară și va câștiga suflete. De ce? Pentru că a intrat în părtășie cu Dumnezeu; a intrat în odăița lui tainică cu lacrimile și roind pe obraji și a zis: „O, Dumnezeule, dă-mi și mie Duhul Sfânt! Nu mă interesează dacă aceasta mă va costa nevasta, copiii sau prietena. Renunț la tot, chiar și la ceea ce sunt, numai umple-mă, Doamne, ca să pot sta în Prezența Ta, în slava Shekinah!”

Gândiți-vă la cântecul: „Duh al lui Dumnezeu, vino peste mine!” pe care l-a scris domnul Iverson, tatăl lui Ned. Asta ne trebuie nouă.

Duhul Domnului să cadă peste mine! Să stau acolo până când Dumnezeu mă duce în sfânta sfintelor și trage perdeaua în urma mea, închizând lumea afară. Până mă închide cu Hristos și mă face să nu-mi mai pese cine sau ce este în jur.

Când se întâmplă aceasta, tu umbli în Duhul, ești călăuzit de Duhul, faci lucrurile pe care le-ar face Duhul și spui lucrurile pe care le-ar spune Duhul. Aceasta se întâmplă când intri în părtășia divină.

Fie ca Domnul să dea lucrul acesta fiecăruia. Da. Tinerii evrei, chiar dacă se aflau în mijlocul cuptorului încins, erau în părtășie cu El. Dogoarea cuptorului nu i-a putut opri, ci aveau aceeași părtășie ca până atunci.

După ce a intrat sub sânge, Ștefan a stat acolo și a predicat până când fața i-a strălucit ca fața unui înger. Eu nu cred că a strălucit ca una din aceste lumini. Sigur că nu. Un înger nu înseamnă întotdeauna o lumină strălucitoare. Îngerul este un mesager, este cineva care știe despre ce vorbește. Și în ziua când Ștefan a fost dus înaintea judecății sinedriului, a spus: *„Care dintre părinții voștri nu l-a respins pe Duhul Sfânt? Voi, oameni tari de cerbice și netăiați împrejur cu inima și cu urechile...”* El știa că dacă vorbește în felul acesta îl poate costa viața, dar credeți că i-a păsat? Ștefan știa despre ce vorbește. De ce? Pentru că a intrat sub Sânge acolo sus, la cincizecime, era în slava Shekinah și nu-i păsa ce ar fi putut spune cineva. Moartea nu însemna nimic pentru el. Era atât de sigur și atât de plin de Duhul Sfânt încât lucrul acesta i-a făcut să scrâșnească din dinți și să arunce cu pietre în el. Nici chiar moartea nu i-a putut ascunde părtășia, căci și-a ridicat mâinile și a spus: *„Îl văd pe Isus...”* Amin.

Nici chiar moartea nu a putut să-i ia părtășia. Ea nu putea să-i facă nimic pentru că Ștefan păstra acea părtășie desăvârșită cu Hristos chiar și atunci când pietrele îl loveau în cap.

Iar Pavel stătea acolo. În vremea aceea se numea Saul și păzea hainele celor ce-l omorau pe Ștefan. El n-a plecat de acolo pentru că a văzut că acel om avea ceva,

el fiind plin de tot felul de crezuri și alte învățături. Vedeam că omul acela avea ceva ce crezul lui nu putea produce. A văzut slava lui Dumnezeu pe fața lui când Ștefan s-a uitat în sus și a spus: „*Îl văd pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu...*” (Fapte 7.56). Acel bărbat avea părtășie chiar și în ceasul morții, deoarece a venit pe calea plăcută lui Dumnezeu: prin Sângele lui Isus Hristos și a intrat în slava Shekinah unde era adevărata părtășie.

Romani 5.11 spune: „*Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.*” Părtășia reșezată.

O, îmi place aceasta! Părtășie cu Dumnezeu, părtășia reșezată. Cum? Prin Sângele Domnului Isus.

În orașul meu, Louisville, Kentucky, era un om pe care toți îl considerau un hoinar. Aduna tot felul de lucruri de pe stradă și trăia într-o cocioabă de la periferia orașului. Hainele lui nu erau prea călcate dat fiind faptul că era burlac, iar într-o zi, în timp ce trecea strada a fost accidentat de o mașină care i-a rupt toate oasele. O ambulanță l-a dus la spital, dar după ce a fost examinat de medici, când aceștia au constatat starea gravă în care se afla și având în vedere faptul că era doar un hoinar fără bani, au hotărât că nu are rost să-și piardă vremea cu el. Când bolnavul a văzut că ei au tras cearceaful peste el, a spus:

„Un moment, domnilor. Poate că în ochii voștri nu valdez nimic, dar să știți că totuși am valoare, deoarece Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său să moară în locul meu ca să primesc har și să am părtășie cu El. Cu 50 de ani în urmă, am acceptat lucrul acesta în inima mea, ceea ce înseamnă că cu siguranță valdez ceva. Dumnezeu m-a iubit atât de mult încât Și-a dat propriul Fiu pentru mine. El Și-a vărsat Sângele ca să pot intra în părtășie cu El. Eu am rămas pe aceasta în toți acești ani și acum e mai dulce decât înainte.”

Vă puteți imagina fețele acelor medici?

Sigur că valorati ceva! Fiecare om valorează ceva, pentru că Dumnezeu Și-a dat viața pentru voi.

Voi nu puteți să vă dați viața voastră pentru El? De ce nu puteți să vă predați Lui? Trebuie să intrați corect în părtășie.

Faptul că întoarceți o nouă pagină în viața voastră, nu vă ajută cu nimic, pentru că trebuie să veniți cum cere Dumnezeu: să intrați sub Sânge, să pășiți în slava Shekinah, în prezența lui Dumnezeu și apoi puteți să vă închinați la Domnul Dumnezeu.

Cu 1900 de ani în urmă, la Calvar...

Haideți să vedem un tablou, apoi vom merge mai departe. Era o dimineață groaznică. O asemenea dimineață nu a fost și nici nu va mai fi vreodată, pentru că atunci a avut loc o judecată, mai bine zis o batjocură. Un OM nevinovat a fost osândit. Eu pot să privesc și să văd ceva, văd un OM micuț ce mergea spre Calvar.

Biblia spune că nu avea nimic care să-ți atragă privirea. Are o cruce pe umeri și Sângele îi curge șiroaie pe spate, pe cap are o coroană din spini, pusă în batjocură, iar pe față i se prelinge scuipatul soldaților beți care L-au scuipat. El târăște crucea prin urmele de sânge lăsate de pașii Săi. În timp ce începe să urce muntele, văd cum haina îmbibată de Sânge I se lipește de coapse, este o priveliște în fața căreia nu mai poți rămâne indiferent.

O, desigur, Diavolul s-a îndoit de El. A crezut că este doar un proroc, căci își zicea: „Sigur e numai un proroc, căci altfel cum ar fi îngăduit Dumnezeu să-L scuipe cineva în față? Sau cum era posibil ca Dumnezeu să se lase bătut?” Păi din aceleași motive nu putea fi nici proroc și nici înger, ci trebuia să fie Dumnezeu! Cine a venit să salveze copilul pierdut din grădina Eden? A trimis El vreun înger? A trimis vreun proroc? Nu, nu a trimis pe nimeni, ci a venit El însuși arătându-Se în

trup în persoana lui Isus Hristos, Fiul Său.

Și iată-L urcând muntele trăgând crucea după El, iar acea „albină” a morții a început să bâzâie în jurul Său zicând: „Nu e decât un OM fiindcă Dumnezeu nu s-ar fi lăsat scuipat în față!”

Da, El a făcut asta! A făcut-o de dragul nostru. Nu trebuia s-o facă, dar a făcut-o ca să ne poată curăța și sfinți de păcate, a făcut-o pentru ca noi să avem un exemplu de trăire corectă și smerită și să știm cum să întindem și celălalt obraz, să mergem încă o milă sau să-i dăm și cămașa fratelui care are nevoie. El a practicat religia lui Iahveh pentru că o avea în Sine.

Și iată-L urcând dealul în timp ce bătrâna albină a morții se învârtea întruna în jurul Lui zicând: „Uită-te la El! Cum ar putea fi acesta Dumnezeu? Poate fi El Emanuel? Cu siguranță, nu! El n-ar îngădui să fie scuipat în față, n-ar purta pe cap o coroană a batjocurii făcută din spini și n-ar duce în mână un sceptru fals. Acesta nu e decât un proroc și pentru că mi-a făcut o mulțime de neazuri, în câteva minute am să-L termin pe Calvar!”

Fraților, dați-mi voie să vă spun ceva! Când el a bâzâit și L-a înțepat acolo la Calvar, s-a întâmplat ceva. Când și-a înfipt acul în trupul lui Emanuel, voi știți că atunci când albina înțeapă pe cineva, își pierde acul dacă vrea să-l ia afară. Așa se face că atunci când L-a înțepat, a înțepat mai mult decât un profet; L-a înțepat pe EMANUEL. Și ce s-a întâmplat? Și-a pierdut acul!

Și de atunci, când creștinul intră sub acel Sânge care s-a vărsat la Calvar, în părtășia divină, în adevărata părtășie a cincizecimii, moartea își pierde puterea. Ea mai poate doar să bâzâie și să bâzâie.

Eu cunosc un evreu cu nasul coroiat care stătea nepăsător când Ștefan era împrorșcat cu pietre, dar într-o zi, în timp ce era pe drumul spre Damasc a căzut

sub puterea lui Dumnezeu. Și ce s-a întâmplat? A ajuns în punctul în care a intrat în acea prezență divină cu Fiul lui Dumnezeu.

Și într-o zi, la Roma a fost ridicat un eșafod pentru a-i fi tăiat capul într-o execuție publică sub guvernarea romană. Și când era gata să moară, acea albină a venit și a început să bâzâie în jurul lui, dar știți ce i-a spus Pavel?

„O, albină, unde îți este boldul? Mormântule, unde îți este biruința?”

Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” (1 Corinteni 15.55-57).

Chiar și în ceasul morții el a menținut acea părtășie pe care a găsit-o în binecuvântările de la Rusalii.

Fiecare din acei ucenici de la Rusalii, care au fost în odaia de sus, și-au menținut părtășia cu El de-a lungul încercărilor și prigoanelor și nimic nu i-a putut despărți de dragostea lui Dumnezeu care era în Hristos.

Și astăzi este o singură temelie pentru părtășia adevărată, iar aceea este PĂRTĂȘIA DEPLINĂ A EVANGHELIEI. Când un om intră prin apa de curăție a Cuvântului și recunoaște Sângele pentru curățire, intră în slava Shekinah, în adevărata părtășie a cincizecimii și nu se mai rușinează de Evanghelia lui Isus Hristos, pentru că Ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea tuturor celor ce cred.

- Amin -